

GEVANGEN

Alain Dierckx

Reeds verschenen:

Dubbel Bedrog (2017)

Het huis aan de Zenne (2018)

Muziekteksten:

'Suspicious Minds' Elvis Presley

'Fly too high' Janis Ian

Proloog

Vrijdag 17 februari

Hotel Pendergast, 14u00

‘Oh kijk’, kraait de blonde Chloé als ze uit de limousine stapt ‘er staan goodiebags in de lift! Ik hou van goodiebags!’ Ze trippelt op haar hoge hakken de lift in waarvan de deuren uitnodigend open staan. De vijf andere fijn uitgedoste mensen die ook uitgenodigd zijn op de receptie van het nieuwe hotel kunnen hun glimlach niet onderdrukken. ‘Mijn dochter is precies dezelfde’, grijnst Michel Derijke, een struise man met brede schouders, terwijl hij opkijkt naar een zwarte man die naast hem staat. Samen stappen ze eveneens de lift in. ‘Heb jij ook kinderen?’, vraagt hij hem. Charlie Mosona, een zwarte man die kop en nek boven hem uitsteekt, knikt. ‘Ja hoor, een dochter, antwoordt hij met een zware stem ‘dus ik weet er alles van’, glimlacht hij. Achter hen keert de chauffeur voorzichtig de lange zwarte limousine en rijdt dan traag weg naar de uitgang van de ondergrondse parking. Regina van der Elst, de enige andere vrouw bij de zes genodigden, begeeft zich nu ook naar de lift. Deze statige dame met mooie grijze haren is in tegenstelling tot Chloé totaal niet geïnteresseerd in de goodiebags waar het logo van het hotel in groot formaat op gedrukt staat. Integendeel, zij

heeft zelfs een regelrechte afkeer van dergelijke commerciële acties. In de lift gaat ze voor de spiegel staan om haar nette kapsel te controleren. Als ze daarmee klaar is, werpt ze een geërgerde blik op twee jonge mannen die nog steeds niet in de lift zijn gestapt. Allebei hebben ze alleen maar oog voor hun smartphone. Daarom hebben ze het ook niet door dat de rest van de groep al de lift is ingestapt.

‘Jullie gaan dus niet mee naar boven jongens?’, vraagt Derijke grappend. Hans Heinkens, de jongste telg van een familie die haar fortuin heeft gemaakt in de luchtvaart, antwoordt niet en kijkt zelfs niet op van het schermje van zijn telefoon.

‘Hey, we moeten gaan’, zegt Frederik Van Lerberghe die naast hem staat, en na een blik op de lift, geeft hij zijn leeftijdsgenoot een zachte por met zijn elleboog. Die lijkt plots te ontwaken en snel vervoegen ze de rest van de groep. De deuren van de lift sluiten zich langzaam met een zoemend geluid en Derijke drukt op de knop met de L van Lobby. Iedereen behalve Chloé richt uit pure gewoonte de blik omhoog naar het cijfer dat de verdieping aanduidt. Het meisje is nog steeds de inventaris aan het opmaken van de wonderbaarlijke inhoud van haar goodiebag. Als er na enkele seconden nog altijd -1 op het display blijft staan, is het Derijke die als eerste op de knop duwt. Maar het resultaat blijft uit. Hans, die zijn smartphone tegen alle verwachtingen in heeft weggeborgen, treedt naar voor en begint vloekend op al de knoppen te duwen.

‘Verdomme, dat kan toch niet! Kom in beweging stomme lift’, roept hij het uit en zijn stem weerklinkt luid tegen de metalen wanden.

‘Wacht even, rustig blijven’, zegt Mosona kalm. Hij zet een stap naar voor, drukt op de rode noodknop en houdt zijn dikke vinger erop. Chloé heeft nu ook door dat er misschien iets mis kan zijn en kijkt fronsend op van haar drukke bezigheden. Ze realiseert zich dat ze het typische kleine schokje niet gevoeld heeft wanneer een lift stijgt of daalt. Als na een tijdje Mosona de noodknop los laat, en er niemand aan de telefoon is gekomen, stapt hij peinzend achteruit. ‘Hoe kan dat nu?’, mompelt hij, meer tegen zichzelf als tegen de anderen ‘die dienst moet toch 24 op 24 uur beschikbaar zijn?’ Ook Frederik, groter en atletischer gebouwd dan Hans, drukt herhaaldelijk op de knoppen die dienen om de deuren te openen.

‘Nee, dit kan niet waar zijn’, brengt hij zachtjes uit en hij kijkt naar Chloé ‘ik heb claustrofobie, dit kan ik echt niet aan.’ Als Hans als eerste zijn smartphone bovenhaalt om iemand te bellen, volgt iedereen zonder nadenken zijn voorbeeld. Telefoons in allerlei formaten en kleuren worden uit handtassen en binnenzakken gehaald en iedereen begint te bellen. Na enkele seconden is het ongeloof op al die verschillende gezichten af te lezen wanneer ze vaststellen dat ze geen van allen bereik hebben.

‘Dat is ongelooflijk’, klaagt Hans ‘betaal ik daarvoor zo’n duur abonnement?’

‘Wat nu?’, vraagt Chloé met een klein stemmetje ‘we waren al laat voor de receptie, als we hier niet snel uit geraken, gaat die misschien afgelopen zijn.’

‘Dus jij maakt je zorgen over die stomme receptie?’, smijt de kregelige Hans in haar gezicht ‘je zou je beter eens afvragen

hoe we hier gaan uit geraken! We zitten hier gewoon gevangen!' Het jongste lid van het gezelschap kijkt hem angstig aan en haar bovenlip begint te trillen. Mosona komt met zijn imposante postuur tussen hen beiden staan en tracht de gemoederen te bedaren.

'Rustig blijven, zegt hij 'een lift kan nu eenmaal blokkeren, dit is niet de eerste keer en het zal ook niet de laatste keer zijn.' Maar zijn woorden maken niet zoveel indruk, het is duidelijk dat iedereen met de minuut ongeruster wordt. Net wanneer Hans briesend naar voor stapt om zijn woede andermaal te koelen op de knoppen, is er boven hun hoofden ineens een luide klik te horen. Iedereen kijkt omhoog naar het plafond van de lift waaruit plots muziek begint te spelen. Ze krijgen de originele versie van een song te horen die ze allemaal heel goed kennen en waarvan het refrein door iedereen kan meegezongen worden.

'We're caught in a trap

I can't walk out

Because I love you too much baby'

'Waar slaat dat nu op?', roept Hans 'de muziek werkt perfect maar die klotelift laat het afweten!' Wanneer het liedje na een paar minuten stopt, valt er een stilte. Voor iemand iets kan zeggen, horen ze weer een klik en vervolgens het geluid van een metaalachtige stem.

'Welkom beste mensen, hebben jullie de eerste zin van dit liedje goed gehoord? Ja? Jullie weten toch wie de 'we' zijn? Inderdaad, dat zijn jullie!'

Verbijsterd kijken de aanwezigen elkaar aan terwijl er een

hakkelende lach door de luidspreker op hen neerdaalt.

Daarna volgt er nog één zinnetje dat de komende uren in de hoofden zal spelen van deze zes personen die geen kant meer uit kunnen.

‘Tussen haakjes’, klinkt er onheilspellend ‘minstens één van jullie was hiervan al op de hoogte, is dat nu niet grappig?’

Onmiddellijk daarna is er weer een klik te horen en dan is het in de lift even zo stil als in een graf.

Eén uur eerder - Harry

Harry, vijfenzestig jaar oud, en al heel zijn professionele leven rondlopend in een vuile blauwe overall, stapt via een draaideur het gloednieuwe hotel binnen. Zijn baas heeft hem naar hier gestuurd om zijn toegangsbadge voor de parking te komen afhalen. Wanneer hij binnen is, blijft hij verbluft staan, onder de indruk van de ontvangstruimte die hem bijna zo groot lijkt als de aankomsthal van een treinstation. Er heerst een drukte van jewelste en hij is tevreden dat hij hier zijn dag niet moet doorbrengen. Al die drukte hoeft niet voor hem, hij houdt het liever rustig. Het enige voordeel van hierboven vindt hij de warmte van de laagstaande zon die door de hoge ramen binnenvalt en die hem een aangenaam gevoel bezorgt. Zijn baas heeft hem daarnet verteld dat het gebouw binnen een half uur officieel ingehuldigd zal worden in aanwezigheid van de burgemeester en talrijke andere notabelen. Als Harry rond zich kijkt, vraagt hij zich af hoe ze al dat werk nog gaan gedaan krijgen. Maar kom, dat is zijn probleem niet. Hij stapt

verder en groet met een kort knikje de twee allochtone schoonmakers die met een dromerige blik de marmeren tegels aan het dweilen zijn. Onderweg naar de ontvangstbalie wordt hij langs beide zijden ingehaald door medewerkers van de catering die zwetend hun karretjes volgeladen met champagneflessen in de richting van de coulissen sturen. Achter de balie, die in de vorm van een volmaakte cirkel is opgezet, ziet hij twee metershoge deuren die wagenwijd open staan. In de zaal daarachter staan tientallen hoge tafeltjes, dus hij vermoedt dat daar straks de receptie zal doorgaan voor het mooie volk. Harry meldt zich aan bij een jong meisje dat driftig heen en weer aan het lopen is achter de ontvangstbalie. Haar glanzend zwarte schoentjes met hoge hakken maken met elk klein pasje een grappig tikkend geluid op de harde vloer. Een jongere man dan hijzelf zou zich direct tot haar aangetrokken voelen, haar tegelijk sexy en charmant vinden. Harry is echter op een leeftijd gekomen dat hij in zo'n meisjes nog enkel een kleindochter herkent en daar verder geen amoureuze of seksuele bedenkingen meer bij maakt. Nadat hij zijn badge in ontvangst heeft genomen, stapt hij in de lift, houdt de badge voor de lezer en daalt af naar de ondergrondse parking. Zijn gedachten gaan uit naar zijn vrouw, die hem die ochtend serieus heeft aangepakt. En eigenlijk terecht bedenkt hij. Hij had nooit zoveel geld mogen verbrassen in dat gokkantoor. Daardoor zal het deze maand moeilijk worden om alle rekeningen op tijd te betalen. Wanneer de deuren van de lift zich openen, neemt hij zich voor om zijn leven definitief te beteren. Het moet nu echt gedaan zijn met dat gokken. Volgende maand wil hij in staat

zijn om iets moois te kopen voor elk van zijn drie kleinkinderen. De twee jongens en het meisje, die laatste is zijn geheime favoriet, gaan binnenkort op eigen benen staan en dus is alle hulp welkom. In gedachten verzonken stapt hij naar een mini vrachtwagentje dat even verder op hem staat te wachten. Daarmee moet hij een reeks aanwijzingsborden gaan ophalen en vervolgens wegvoeren. Die borden werden er eerder geplaatst om te vermijden dat er genodigden van het hotel terechtkomen in het nog onafgewerkte deel van de ondergrondse parking. Alsof ze dat niet zouden opmerken denkt hij. De muren zijn daar nog niet bepleisterd en de parkeerplaatsen zijn nog niet afgebakend met witte verf. Met een stijve rug, veroorzaakt door vele jaren zware gewichten te tillen, stapt hij moeizaam in het vrachtwagentje. Hij start de motor, draait het raampje open en begint aan zijn rit door de naar nieuw beton geurende parking. Harry houdt van die geur, net als hij houdt van de geur van lijm, olie en alles wat te maken heeft met het werken met je handen. Bijna vijfenveertig jaar lang is dat zijn leefwereld van elke dag geweest. Hij heeft het geluk gehad om bij verschillende ernstige aannemers te kunnen werken en heeft daar werkelijk alles kunnen leren. In feite had hij jaren geleden voor zichzelf moeten beginnen, maar Irma, zijn vrouw, heeft hem dat toen uit zijn hoofd gepraat. En nu is het daarvoor ruimschoots te laat. Want binnen enkele maanden is het voor hem definitief gedaan met werken en zal hij verplicht op pensioen moeten gaan. Bij die gedachte loopt er een rilling over zijn rug. Hij stopt bij het eerste bord en blijft peinzend achter het stuur zitten. Al een hele tijd heeft hij de daver op zijn lijf. Drie van

zijn vrienden zijn al gepensioneerd en geen enkele van de drie is er sindsdien gelukkiger op geworden, integendeel. Hij had er bewust eens naar gepeild, die zeldzame keer dat ze nog eens samen een pint gingen drinken om te ouwehoeren over hoe het vroeger allemaal beter was. Die avond is hij depressief naar huis teruggekeerd en zijn vrouw heeft hem niet kunnen troosten. Ineens beseft hij dat hij moet voortmaken. Met krakende knieën stapt hij uit, neemt het eerste bord dat er staat en kiept het met veel lawaai in de laadbak. Harry kijkt op zijn horloge en ziet dat hij een volle drie kwartier te vroeg aan zijn karwei is begonnen. Maar dat was zijn beslissing niet, maar wel die van één of andere kwiet van het hotel zelf. Die is hem komen vragen, nee, in feite was het meer bevelen, om de borden al vroeger weg te halen. Harry denkt niet dat zijn baas hem dat zal kwalijk nemen, als de job maar gedaan is, dat is wat telt. Bovendien heeft die man hem beloofd om hem te belonen met een aardige som geld. Terwijl hij terug instapt, grijnst hij bij de gedachte dat zijn baas wellicht ook problemen heeft met zijn vrouw. Hij had van de collega's gehoord dat hij zelf thuis ook een toontje lager moet zingen. Daarom zal hij het wel begrijpen dat één van zijn trouwste mannen voor een keertje vroeger naar huis wil gaan om het goed te maken met zijn eigen vrouw. Daarbij, wat kan er eigenlijk mis gaan indien hij de borden te vroeg wegneemt? Hoogstens zal iemand even de verkeerde kant oprijden, maar dat mooie volk is toch slim genoeg om dat snel

Een half uur eerder, vrijdag 13u30

Harry is al onderweg naar huis wanneer de chauffeur van de limousine zich zachtjes vloekend een weg baant door het drukke verkeer. De jonge man achter het stuur, gezegend met een grote krullenbol, is niet alleen boos omwille van de drukte, maar ook omdat hij normaal gezien die dag vrij had. Zonder erbij na te denken, haalt hij een rij auto's in langs rechts en voegt daarna weer in. Toen Joachim twee weken geleden reageerde op de vacature voor dit werk, en de dag zelf al aangenomen werd, was hij euforisch geweest. Eindelijk had hij een job gevonden nadat hij wel vijftig keer neen als antwoord gekregen had. Diezelfde avond had hij het duchtig gevierd met enkele van zijn beste vrienden. De kater van de dag erna had hij er met plezier voor over gehad. Maar sindsdien had de realiteit zijn droombeeld van deze job in grote mate aangepast. Er was nog geen dag voorbijgegaan zonder dat zijn initiële planning overhoop gesmeten werd. Elke keer kwam zijn baas 's ochtends naar hem toe, klopte hem op de schouders en stopte hem zonder woorden een papier met andere trajecten en langere werktijden in zijn handen. Toen hij na enkele dagen had gepeild naar de reden waarom dit zo regelmatig gebeurde, had zijn baas hem duidelijk gemaakt dat hij tevreden mocht zijn dat hij hem had aangenomen. En dat er massa's andere mannen klaar stonden om onmiddellijk zijn plaats in te nemen. Dus had hij maar gezwegen. Joachim werpt een blik op het scherm van de navigatie en is blij dat hij binnen twee minuten eindelijk op

zijn laatste bestemming zal aankomen. Achter hem in de ruime limousine zitten de zes personen die hij moest ophalen en naar een nieuw hotel in de hoofdstad brengen, met de vreemde naam Hotel Pendergast. Opdracht bijna volbracht. Hij blijft het wel eigenaardig vinden dat hij voor deze rit ook nog eens persoonlijk benaderd werd door de opdrachtgever op het moment dat hij net vertrokken was vanuit de garage. Dat is niet de gewoonte en hij vraagt zich af of zijn baas daarvan wel op de hoogte is. Nog vreemder is het feit dat die man hem toen gevraagd heeft om opzettelijk te laat aan te komen bij het hotel. Dat heeft hij nog nooit meegemaakt. Maar zijn bedenkingen waren snel verdwenen toen hij een enveloppe met een aanzienlijk stapeltje bankbiljetten in zijn hand geduwd had gekregen. Die man zal er wel zijn redenen voor hebben vermoedt hij. Het enige dat hem nu nog dwars zit, is de afspraak later die dag met een meisje dat hij heeft leren kennen. Hij hoopt dat hij die afspraak zal kunnen halen. Als hij aan haar denkt, krijgt hij kriebels in zijn buik, en dat overkomt hem niet zo vaak. Misschien heeft hij geluk en zou het iets kunnen worden met die meid. Hij concentreert zich terug op de weg en ziet aan de rechterkant de immense voorgevel van het nieuwe hotel opdoemen. Voorheen stond er op deze plek een enorm appartementencomplex daterend uit de jaren zeventig. Twee jaar geleden was er eindelijk begonnen met de afbraak van al die gebouwen die reeds lang in verval geraakt waren en die een ideale uitvalbasis vormden voor stadsbendes en vandalen. Door alles met de grond gelijk te maken, waren ze allemaal noodgedwongen versast naar een ander stadsdeel. De wijk werd voor lange tijd in één grote

bouwwerf herschappen. Joachim wist dat maar al te goed omdat hij hier zes maand fietskoerier was geweest en dus elke dag geconfronteerd werd met de verkeersproblemen die er door veroorzaakt werden. Hij zet zijn richtingaanwijzer aan en manoeuvreert de wagen van meer dan zeven meter lang tot net voor de slagbomen aan de ingang van de parking. Het glazen hokje, waar normaal gezien een bewakingsagent in zit, is leeg. Dat komt natuurlijk omdat ze zo laat zijn. Hij stapt uit en probeert de deur van het hokje te openen, maar die zit op slot, wat hij wel kan begrijpen. Wat nu? Plots schiet het hem te binnen dat die man van het hotel hem een badge heeft gegeven voor het geval hij niet zou binnen geraken. Joachim loopt terug naar zijn auto, neemt de enveloppe met de bankbiljetten en al snel voelt hij tussen zijn vingers het harde plastic van de badge. Hij laat het raampje zakken en beweegt de kaart voor het elektronische oog. De rood-witte slagboom gaat zonder protesteren de lucht in en hij kan doorrijden. Voorzichtig rijdt hij de garage in. Zoals hij werd gevraagd, slaat hij direct linksaf en doorkruist hij de volkomen verlaten parking. Verdomme denkt Joachim, wat een gigantische ruimte, je kan hier een vliegtuig in kwijt. Het feit dat de parkeerplaatsen nog niet aangeduid zijn op de grond, vindt hij niet zo ongewoon, want hij weet dat het hotel nog maar net af is. Waarschijnlijk zijn alle andere genodigden ook gebracht met shuttles, of indien ze zo belangrijk zijn als zijn eigen klanten, met limousines zoals de zijne. Achteraan merkt hij twee grote liften op, het is daar dat hij zijn passagiers moet afzetten. Netjes parkeert hij de wagen vlak voor de linker lift waarvan de deuren openstaan en zet de motor af. Gehaast

stapt hij uit en opent snel alle deuren van de auto. Wanneer iedereen uitgestapt is, excuseert hij zich zo gemeend mogelijk voor de opgelopen vertraging en wenst hij hen een aangename tijd toe. Daarna stapt hij terug in, start de motor en rijdt langzaam weg. Op een fooi moet hij niet rekenen, dat had hij na enkele dagen in deze job al snel begrepen. Hij werpt een blik op de enveloppe die op de passagierszetel ligt en vindt dat voor één keer niet zo erg. In de achteruitkijkspiegel ziet hij de zes mensen de lift instappen. Joachim benijdt hen, want binnen enkele ogenblikken zullen zij op een receptie staan met een cocktail in de hand en hij weer in de file. Het leven is niet eerlijk. En daarmee slaat hij de nagel op de kop, want binnen enkele uren zal Joachim zijn laatste adem uitblazen.

In de lift, 14u05

Toen de stem uit het plafond er het zwijgen had toe gedaan, waren de zes mensen in de lift compleet verbouwereerd.

Hans verbreekt als eerste de ongemakkelijke stilte.

‘Ik heb het door’, glundert hij ‘volgens mij is dit een spel georganiseerd door het eventbureau in opdracht van het hotel. Hoe heet dat spel nu ook al weer? De juiste naam ontgaat me nu even...’

‘Bedoel je Escape room?’, zegt Frederik.

‘Ja, dat is het!’, reageert Hans enthousiast. Hij keert zich om naar de rest van de groep en legt uit waarover het gaat.

‘Ik zal het even kort samenvatten’, begint hij ‘een aantal

personen wordt opgesloten in een kamer en ze moeten samen een manier bedenken om eruit te geraken. Ze kunnen daar enkel in slagen indien ze de oplossing vinden voor een aantal raadsels. En daarvoor is er zowel gezond verstand, creativiteit als teamwork noodzakelijk.’ Regina van der Elst zucht diep en schudt haar hoofd.

‘Als men denkt dat ik ga deelnemen aan dergelijk idioot spelletje, dan denkt men verkeerd. Kan iemand hen dat vertellen alstublieft?’ Hans staat haar met open mond aan te staren en schiet dan in een lach.

‘Excuseer mevrouw, maar wil u nu echt beantwoorden aan het cliché van de oudere, klassiek opgevoede dame die nooit eens buiten haar comfortzone wil gaan?’ De oude vrouw knijpt haar lippen stijf open en steekt haar kin in de lucht. Ze gaat op de plek staan waar ze een luidspreker in het plafond vermoedt en negeert Hans alsof hij helemaal niet bij haar in de lift staat. Naar boven kijkend begint ze heel rustig te praten, maar wel op een strakke, gebiedende toon. Het is meteen duidelijk dat dit een vrouw is die niet van tegenspreken houdt.

‘Hallo daar, dit is Regina van der Elst, ik wens niet deel te nemen aan dit spel. Gelieve de lift onmiddellijk te openen en me hier stante pede uit te laten.’ Frederik wurmt zich tussen de anderen door en komt naast haar staan.

‘Ik wil hier ook uit’, roept hij bijna smekend ‘en zo snel mogelijk alstublieft. Ik lijd aan claustrofobie’ De rest van de groep zwijgt en wacht samen met hen op de klik die uit de luidspreker moet komen. Maar na een minuut is die er nog steeds niet.

‘Beste Hans’, zegt Michel Derijke ‘met alle respect, maar ik denk niet dat dit een spelletje is. Voor zoiets moet je toch vooraf je toestemming geven?’

‘Inderdaad’, komt Charlie Mosona tussen ‘daar was ik ook aan het denken. Plus dat we daardoor de receptie niet zouden kunnen bijwonen, en dat kan toch niet de bedoeling zijn?’

Chloé, die zich voor de rest afzijdig heeft gehouden, knikt nu driftig om te tonen dat ze vooral akkoord gaat met dat laatste punt.

‘Oké, maar als het geen spel is, wat is er hier dan wel aan de hand?’, vraagt Derijke zich af. Hans neemt een energiereep uit een goodiebag, haalt die uit de verpakking en bijt er een stuk van af. Hij stapt naar de spiegel die aan de linkerwand hangt en gaat er voor staan.

‘Wie weet is dit wel zo’n doorkijkspiegel’, denkt hij luidop.

‘Op die manier kunnen ze ons observeren en ook eventueel ingrijpen indien nodig’, gaat hij verder.

‘Ingrijpen?’, brengt Frederik paniekerig uit ‘waarom zouden ze moeten ingrijpen?’ Ook Chloé kijkt nu op naar Hans omdat zij eveneens benieuwd is naar het antwoord. Hans ziet de verwarring in hun ogen en lijkt ervan te genieten.

‘Wel, bijvoorbeeld omdat er na een tijdje geen zuurstof meer zou zijn in de lift. Vergeet niet dat we ons hier met zes volwassenen in een afgesloten ruimte van enkele vierkante meters bevinden.’ Frederik kijkt hem verschrikt aan en ook Chloé trekt grote ogen.

‘Onzin’, komt Mosona tussen ‘dit is een moderne lift en die hebben allemaal een degelijk verluchtingssysteem.’

‘Hm’, zegt Hans en hij wijst naar de noodknop ‘dat kan. Maar

wat als dat systeem even goed werkt als die knop? Met andere woorden, helemaal niet dus?’ Daar heeft Mosona niet van terug en hij moet het antwoord schuldig blijven. Derijke komt peinzend naast Hans staan en wijst naar de spiegel.

‘Als we nu even aannemen dat je gelijk hebt, en dit is een doorkijkspiegel, denk je dan niet dat ze ons ook zouden willen horen?’ Hans knikt terwijl hij nog een beet neemt van de energiereep.

‘Ja, inderdaad, dat is goed geredeneerd’, antwoordt hij een beetje kribbig omdat hij daar zelf nog niet aan gedacht had.

‘Maar waar zou die microfoon dan verborgen zijn?’

‘Waarschijnlijk naast de luidspreker’, oppert hij. Iedereen, behalve Regina van de Elst, kijkt weer omhoog, maar al wat ze zien is een plafond bestaande uit een roestvrijstalen plaat met minuscule gaatjes verspreid over de hele oppervlakte. Hans wendt zijn blik af en stapt naar de knoppen naast de deur. Hij bekijkt die van dichtbij en merkt dat de toetsen deel uitmaken van een plaat die in de wand is ingebouwd. Daardoor is er een kleine verhoging van ongeveer een millimeter. Met zijn vingernagels probeert hij de plaat los te wrikken maar dat blijkt al snel onbegonnen werk. Derijke komt er nieuwsgierig bij staan maar ziet direct dat die actie niets zal opleveren.

‘Dat zal niet lukken denk ik’, zegt hij tegen Hans ‘maar veronderstel dat je er toch in zou slagen om de plaat eraf te halen, wat dan? Dan komen de elektriciteitsdraden bloot te liggen en dan moeten we daarmee aan de slag.’ Derijke richt zich tot de anderen en stelt hen een vraag waarop hij eigenlijk het antwoord al weet.

‘Heeft iemand hier toevallig een goede kennis van elektriciteit of elektronica?’ Zoals te verwachten viel, antwoordt niemand bevestigend. Hans heeft niet op een respons gewacht en concentreert zich ondertussen op het punt waar de twee gesloten deuren elkaar raken.

‘Als we die deuren nu een heel klein beetje zouden kunnen openen zodat we er iets tussen kunnen steken...’, zegt hij nadenkend terwijl hij met zijn vingers probeert om grip te krijgen op de spleet ertussen. Derijke en Mosona vervoegen hem en doen hetzelfde, de grote Mosona bovenaan en Derijke onderaan. Maar het lukt geen van de drie om zelfs maar hun vingernagels in de spleet te krijgen. ‘Onbegonnen werk’, zucht Mosona ‘bovendien, wat zouden we er tussen kunnen steken om de deuren open te houden?’ De drie mannen geven hun pogingen op en het wordt weer even stil in de lift.

‘Mijn mama heeft me altijd gezegd dat je nooit uit een lift moet proberen te geraken omdat dat levensgevaarlijk is’, zegt Chloé met een fijn stemmetje. Frederik, die in een hoek op de vloer zit, kijkt haar kwaad aan en gaat met die uitspraak duidelijk niet akkoord.

‘Oh, is dat zo’, roept hij ‘dus met andere woorden, het is beter om niets te doen en een heel weekend in deze lift te zitten zonder eten en drinken?’ Chloé voelt zich niet aangevallen en schenkt hem een lieve glimlach. Ze neemt een goodiebag en toont die aan Frederik.

‘We zullen hier niet sterven van honger en dorst, kijk maar!’, zegt ze triomfantelijk en ze haalt een grote energiereep uit de zak, legt die op de vloer en zet er daarna ook nog twee flesjes

naast. Het ene bevat zuiver bronwater en het andere is een exclusieve champagne.

‘Zie je wel!’, zegt ze fier. Frederik schudt zijn hoofd en kruist nukkig zijn armen voor zijn borst.

‘Chloé, meisje, je hebt gelijk’, zegt Mosona ‘laat ons naar de positieve zaken kijken.’ De grote zwarte man bukt zich om ook een goodiebag te nemen maar bedenkt zich op het laatste moment. Moeizaam gaat hij met zijn 1m97 door de knieën, neemt één van de zakken en richt zich dan langzaam terug op. Als hij merkt dat Chloé hem fronsend gadeslaat, legt hij haar uit waarom hij zich zo moeilijk kan bukken.

‘Gevolgen van een dom ongeval van enkele jaren geleden. Van een ladder gevallen bij het schilderen en op mijn rug achterover gevallen.’ Terwijl Mosona in navolging van Hans een energiereep neemt uit de goodiebag, keert Frederik zich van iedereen af. Hij zet zich neer in een hoekje, begraaft zijn gezicht in zijn armen en tracht tot rust te komen. Slechts met veel moeite kan hij het trillen van zijn handen bedwingen. Door wat hem enkele jaren geleden overkomen is in een grot diep onder de grond, heeft hij een grote angst voor besloten ruimtes gekregen. Gelukkig is hij sindsdien bespaard gebleven van nieuwe voorvallen. Maar nu ziet het er naar uit dat hij weer in een soortgelijke situatie is beland. Stilletjes vervloekt hij het moment dat hij deze lift is binnengestapt.

Frederik

Frederik Van Lerberghe groeide op in een gezin waar torenhoge ambities de norm waren. De verwachtingen waren van bij het begin heel hoog gesteld voor hem en zijn broer Lars, die drie jaar jonger was dan hem. Ze hadden die uitdagende levensvisie met de paplepel binnengekregen. Tijdens hun schooljaren leek het zelfs of er thuis ook twee leraars rondliepen die constant achter hun veren zaten en die de lat nog hoger legden dan in de klas. Maar het leverde wel resultaat op. Zowel hij als zijn broer behoorden elk jaar tot de best presterende leerlingen van de hele school. Omdat geld geen hinderpaal vormde, werd Frederik na beëindiging van het middelbare onderwijs ingeschreven in een privéschool. En hij liet zich dat welgevallen, in tegenstelling tot wat zijn broer drie jaar later zou doen. Lars vond het op dat moment tijd om te rebelleren tegen zijn ouders, die hij toen gelijkstelde met het verwerpelijke establishment. Frederik van zijn kant vertrok met plezier naar die nieuwe omgeving waar hij hoopte in een leuke vriendenkring terecht te komen. Tot zijn grote tevredenheid gebeurde dat ook, en hij bracht er de eerste jaren een geweldige en opwindende tijd door. Ondanks de talloze buitenschoolse activiteiten slaagde hij er in om hoge toppen te blijven scheren. Maar dat duurde niet lang. Alles veranderde toen Alexander op het toneel verscheen. Zijn komst zorgde voor een ware ommekeer. Het was alsof die blonde jongen met zijn lange lokken een vuur in zijn binnenste had aangestoken dat daar al lange tijd aan het

sluimeren was. Als kleine jongen had Frederik al snel doorgehad dat hij meer hield van jongens dan van meisjes, maar meer dan een paar vluchtige relaties had hij nog niet beleefd. Met de komst van Alexander, die zijn klas plots vervoegde in het midden van het schooljaar, werd er voor de eerste keer in zijn leven iets belangrijker dan de scores op zijn examens of zijn rondetijden op de atletiekpiste. Frederik was als een blok voor die knappe jongeman gevallen en zijn wereld zou daarna nooit meer dezelfde zijn. De eerste keer dat ze echt met elkaar gepraat hadden, was na een loopwedstrijd georganiseerd door de school. Zelf had Frederik de sportieve genen van zijn moeder geërfd en daardoor zette hij geen onverdienstelijke tijden neer op de korte loopafstanden. Maar Alexander bleek nog van een ander kaliber te zijn. Frederik slaagde er toen niet in om hem te verslaan. Hij had zelfs de indruk gehad dat Alexander de laatste meters opzettelijk had ingehouden, net genoeg om Frederik terug hoop te geven, maar niet voldoende om hem te laten winnen. Dat had Frederik enorm frustrerend gevonden en hij was kwaad en zonder iets te zeggen de kleedkamers ingestormd. Toen hij onder de douche stond, en de andere jongens hem luidruchtig vervoegden, was Alexander nergens te bekennen. Frederik, die zich had voorgenomen om een hartig woordje met hem te wisselen, bleef dus met zijn frustratie zitten. Toen iedereen aangekleed was, en de groep naar oude gewoonte naar buiten stapte in de richting van het lounge café op de hoek, was hij het voorval al bijna vergeten. Maar wie stond daar buiten nonchalant op hen te wachten, met een sigaret in de hand?

Alexander. Eén van de jongens vroeg of hij met hen mee wou gaan, waarop Alexander knikte, zijn sportzak opnam en met hen mee liep. Onopvallend hield hij even later zijn pas in tot hij naast Frederik stapte en sprak hem toen aan.

‘Sorry voor daarnet’, zei hij terwijl hij hem schuldbewust aankeek. ‘Dat was een beetje arrogant, ik had het niet mogen doen. Vergeef je me?’, vroeg hij met een charmante glimlach. Frederik had geen zin om ja te zeggen, maar deed het toch, onder de indruk van de aanblik van deze blonde god. Een week later waren ze een koppel en hun stormachtige relatie had ongeveer een jaar geduurd. Frederik was in die periode dolverliefd en intens gelukkig. Hij gaf geen zier om de reacties van zijn omgeving, hoe beledigend ze soms ook waren. Gelukkig hadden zijn ouders al lang doorgehadt dat hun zoon homo was en kreeg hij vanuit die hoek geen tegenstand te verwerken. Maar toch was het niet alleen rozengeur en maneschijn in die periode. Want het was Alexander die de rechtstreekse aanleiding had gegeven voor de claustrofobie die Frederik had ontwikkeld. De hobby van zijn toenmalige geliefde was namelijk speleologie. Toen Alexander op een dag een nieuwe onderaardse grot ging verkennen met een paar andere vrienden, had Frederik zich voor één keer laten overhalen om hen te vergezellen. Dat bleek de slechtste beslissing van zijn leven te zijn.

Kevin, Brussel Noord, 14u30

Op enkele kilometers van waar zes mensen vast zitten in een lift, rijdt de tiener Kevin met zijn scooter langs een steenweg. Omdat hij volledig in het zwart gekleed is, valt hij heel wat autobestuurders niet op. Zij zien enkel zijn rode helm, halen hem op automatische piloot in en zijn hem na enkele seconden al helemaal vergeten. En dat is exact de bedoeling van de man die hem via de telefoon gevraagd heeft om enkele klusjes op te knappen. Het is wel een raadsel hoe die man aan zijn telefoonnummer geraakt is. Zijn instructies waren heel precies. Naast zwarte kleding moest Kevin ook een rugzakje, een schroevendraaier, een bivakmuts en een paar dunne handschoenen meenemen. De man had er op gedrukt dat hij in geen geval de aandacht mocht trekken van de politie of van derden. Dat betekent dus dat hij langzaam moet rijden en geen dwaze toeren moet uithalen. Desondanks vindt hij het best wel spannend. Het feit dat hij zijn opdrachtgever nooit gezien heeft, doet zijn fantasie op hol slaan. Misschien is het wel iemand van de maffia of van een beruchte stadsbende. Hij heeft er natuurlijk niet naar gevraagd toen hij de oproep had gekregen. Die stem herkennen was sowieso onmogelijk want het was voor hem meteen duidelijk dat de man aan de andere kant van de lijn een stemvormer gebruikte. Net zoals in de films. Zijn opdracht is simpel, hij moet gewoon postbode spelen. In het rugzakje steken zes enveloppes die hij op zes verschillende adressen moet gaan afleveren. Die grote bruine enveloppes

moet Kevin gaan halen op de plek die de man heeft opgegeven. Het is gelukkig niet ver uit de buurt. Nadat het gesprek beëindigd was, en Kevin alle instructies met zijn krabbelend handschrift had genoteerd, is hij onmiddellijk vertrokken. In zijn hoofd speelt wel nog steeds het idee dat het een grap zou kunnen zijn, opgezet door zijn vrienden. Maar als hij even later bij het stationsgebouw aankomt, en op de aangewezen plaats de zeven enveloppes keurig aantreft, zes bruine en één witte, weet hij dat het voor echt is. Naast de enveloppes ligt ook de overjas die de man vermeld had in zijn instructies. Kevin neemt zijn rugzakje, haalt er de handschoenen uit en trekt ze haastig aan. Op de bruine enveloppes zit telkens een post-it geplakt met daarop een cijfer van 1 tot 6 plus het adres waar hij de enveloppe in kwestie moet afleveren. Kevin checkt enkele van die adressen op zijn smartphone want hij heeft nog nooit gehoord van die straatnamen. Al snel wordt duidelijk waarom. Het zijn stuk voor stuk adressen in de exclusieve buitenwijken van de stad, waar hij nooit rondhangt. Waarom zou hij ook? Zijn vrienden hebben hem al meerdere malen gevraagd om met hen mee op rooftocht te gaan in die wijken maar hij heeft stevast geweigerd. Dat is een stap te ver voor hem. Zo'n karweitje als dit daarentegen, zonder enig risico, daar draait hij zijn hand niet voor om. Dat doet hij met plezier. Kevin heeft te horen gekregen dat de witte enveloppe voor hem bestemd is, als betaling voor zijn diensten. En inderdaad, als hij die gehaast openscheurt alsof het een kerstcadeautje is, ziet hij een dik bundeltje bankbiljetten. Schichtig kijkt hij rond terwijl hij het geld veilig wegbergt. Kevin moet het de man aangeven, deze

plek is zeer goed gekozen. Hij bevindt zich aan het uiteinde van de smalle ruimte tussen een muur van het gebouw en een roltrap. Deze plek ligt niet toevallig uit het zicht van de bewakingscamera's. Uit de hopen karton die her en der verspreid liggen en uit de penetrante urinegeur die er hangt, kan hij afleiden dat het hier één van de slaappleatsen is van een groepje daklozen. Op dit uur zijn die daar echter niet aanwezig en dat moet zijn opdrachtgever geweten hebben. Waarschijnlijk zijn ze ergens een stuk in hun kraag aan het drinken en zullen ze pas 's nachts naar hier af te zakken om hun roes uit te slapen. Kevin trekt zijn jas uit en bekijkt de zwarte jas met het rode embleem die op de grond ligt. Dat is goed bedacht denkt hij, eentje met het logo van een koerierbedrijf. Hij trekt de jas aan die veel te groot blijkt voor hem en neemt zijn rugzak. Hij steekt er de enveloppes in - ook de zijne zoals hem gevraagd werd - en stapt rustig weg. Hij begeeft zich naar de uitgang en let erop dat hij niet tegen iemand aanloopt of op een andere manier de aandacht trekt. Maar niemand heeft oog voor hem, ook de twee agenten van de spoorwegpolitie niet die hem druk pratend kruisen in de ingang. Als hij weer in de buitenlucht staat en de automatische deuren zich achter hem sluiten, voelt Kevin zich opgelucht. Hij haalt het zware slot van tussen het voorwiel van zijn scooter en bergt het samen met zijn eigen jas weg onder het zadel. Snel steekt hij de sleutel in het contact, start de motor en rijdt weg. Na tien minuten laat hij het drukke centrum achter zich en volgt de lange steenweg tot hij aan de zijstraat komt die hij moet nemen. Hij slaat af en zoekt een donker plaatsje waar hij even kan stoppen. Even verder ziet

hij een garagebox met een smal paadje ernaast. Hij volgt dat paadje tot waar de straatverlichting hem niet meer kan bereiken. Daar neemt hij zijn helm af en haalt de enveloppe uit zijn rugzak waarop een post-it plakt met het eerste adres. Die steekt hij in zijn binnenzak. Vervolgens haalt hij de schroevendraaier uit zijn rugzak. Daarmee schroeft hij de nummerplaat van zijn scooter en bergt die samen met de schroevendraaier weg in zijn rugzak. Tenslotte neemt hij de bivakmuts, trekt die aan en zet zijn helm weer op. Daarna rijdt hij langzaam terug naar de straat. De huizen waar hij naartoe gaat, zijn veelal achterin gelegen en aan de straatkant is er zonder uitzondering een hoge poort met een camera. Het is dus in zijn eigen belang dat hij zo onherkenbaar mogelijk is. Hetzelfde geldt voor de nummerplaat. Hij mag wel niet vergeten om ze er straks weer op te zetten. Eigenlijk is dat het enige waarvoor hij schrik heeft, dat de politie hem zou tegenhouden omdat er geen nummerplaat op zijn scooter zit. Als hij nog een paar straten verder is gereden, en een wijk met brede straten in rijdt, verandert het stadsbeeld grondig. De huizen zijn hier veel groter, net als de tuinen. Hier staan veel bomen en alles lijkt mooier en beter onderhouden te zijn. Kevin laat zijn snelheid zakken tot dertig kilometer per uur want dat is daar de maximumsnelheid. Hopelijk komt hij nu niemand tegen. Hij kan zich best voorstellen dat in deze straten niet veel tieners rond rijden op een scooter. Er is echter niemand te zien op straat en omdat de huizen achter hoge hekken of hagen schuil gaan, voelt hij zich tamelijk rustig. Ineens schiet hem iets te binnen. Die man heeft wel erg veel vertrouwen in hem. Kevin heeft het geld nu al in zijn

bezit, hij zou gewoon de enveloppes ergens in een gracht kunnen dumpen en verdwijnen. Maar toch is hij dat niet van plan. Iets in die stem had hem namelijk angst ingeboezemd. Het was iets onbestemds, alsof die man hem niet alleen kon horen, maar ook kon zien. Belachelijk denkt hij, dat kan toch niet. Maar je weet maar nooit, dus heeft hij zich voorgenomen om braaf de zes adressen aan te doen en daarna terug te keren naar het stadcentrum, waar hij zich thuis voelt. Kevin gaat de huisnummers af en merkt dat hij bijna bij het eerste adres is aangekomen. De straat is geheel verlaten dus dat valt mee. Hij neemt gas terug en laat zich uitbollen tot aan de hoge poort van het huis waar hij de eerste enveloppe moet bezorgen. De man heeft hem verboden om de enveloppe in de brievenbus te steken maar dat lijkt hem wel logisch. Wie gaat er meerdere keren per dag kijken in zijn brievenbus? Hij haalt het juiste exemplaar uit zijn binnenzak, zet zijn scooter tegen een hekje en laat de motor draaien voor het geval dat hij zou moeten vluchten. Kevin stapt zo normaal mogelijk het pad naar de voordeur op en zorgt ervoor dat hij zijn hoofd steeds gebogen houdt zodat een eventuele camera zijn gezicht niet kan registreren. Het enige wat nu kan misgaan denkt hij is dat heel toevallig die voordeur zou open gaan. Hij neemt zich voor om in dat geval de enveloppe op grond te smijten en zo snel mogelijk weg te rijden. Haastig steekt hij de enveloppe onder de imposante voordeur en keert met bonzend hart op zijn stappen terug. Soepel springt hij op zijn scooter, vecht tegen de neiging om vol gas te geven en rijdt langzaam weg. Nog vijf te gaan en de klus is geklaard.

De Maestro, zelfde tijd

Niet ver verwijderd van de lift waarin zes mensen vastzitten, in een kleine ruimte op de tweede verdieping, waar nog geen vloer ligt en waar de muren nog niet bepleisterd zijn, zit een man op een oranje kampeerstoeltje. Voor hem staat een Apple MacBook op een plooibaar tafeltje dat hij gepromoveerd heeft tot bureau. Deze man van middelbare leeftijd, die door intimi de Maestro genoemd wordt, wrijft traag met zijn hand over zijn kale hoofd, een onbewuste handeling die hij al doet sinds hij twintig jaar geleden op korte tijd al zijn haar is kwijtgeraakt. Maar daar denkt hij vandaag niet aan, integendeel, nu straalt hij van geluk. Dat komt omdat alles gebeurt net zoals hij het vooraf heeft gepland en minutieus voorbereid. Met een voldane glimlach op zijn gezicht richt hij zijn blik op een zwart toestel dat naast de Apple MacBook ligt. Dat kleine apparaatje heeft voor hem een zeer belangrijke rol te vervullen. Het groene lampje dat erop zit, moet namelijk constant knipperen. Als dat het geval is, kan geen enkele mobiele telefoon in de onmiddellijke nabijheid connectie maken met een zendmast. Dat vindt hij fantastisch. Nieuwe technologieën, en in het bijzonder dat soort gadgets, zijn altijd al zijn dada geweest. Het is geweldig dat geen van de zes personen zelfs maar vermoedt dat er iets anders aan de hand is dan gewoon een slecht bereik van hun telefoon. Net zoals iedereen gaan ze ervan uit dat dit nu eenmaal normaal is in een lift. De strak afgetrainde man op het stoeltje rekt zich uit en steekt zijn gespierde armen in de

lucht. Luidruchtig geeuwend beklagt hij het zich dat hij geen betere stoel heeft meegebracht. Volgens zijn schema gaat hij hier toch enkele uren moeten doorbrengen tot hij zijn doel bereikt heeft, en hij heeft al een zwakke rug. Hij schuift zijn stoeltje naar voor en probeert zo recht mogelijk voor het scherm te gaan zitten. Daar is niet veel op te zien, maar dat is normaal in deze eerste fase. Zes mensen die elkaar nauwelijks of niet kennen en die nu veroordeeld zijn om samen de tijd door te brengen in een vastgelopen lift. Hij heeft genoten van hun verbaasde blikken toen hij het liedje liet horen en toen hij hen had toegesproken via de stemvormer. Exact zoals hij had voorzien, waren ze daarna begonnen met rond te kijken in de lift, op zoek naar mogelijkheden om eruit te geraken. Maar dat was uiteraard onbegonnen werk, en al snel realiseerden ze zich dat ook. Hij vond het ook grappig om te zien dat het traditionele rollenpatroon weer eens bevestigd werd. Het waren de mannen van het gezelschap die begonnen te prutsen aan de knoppen van de lift terwijl de vrouwen passief toekeken. Terwijl hij daar verder over nadenkt, grijnst hij en daardoor wordt het oude litteken op zijn kaak griezelig vervormd. Hij bedenkt dat hij in feite een soort sociologisch experiment aan het uitvoeren is. Wie weet zal er ooit een artikel in een wetenschappelijk tijdschrift over gepubliceerd worden. Misschien zou hij er zelfs een prijs mee kunnen winnen! Zijn griezelige lach vult dat kleine kamertje waar het naar cement en bouwafval ruikt. Als zijn lach weggestorven is, kijkt hij nog eens naar het scherm waarop de beelden van de verschillende camera's te zien zijn. In de lift is zoals verwacht alles rustig, iedereen lijkt in gedachten

verzonken. Hans Heinkens blijft maar proberen zijn gsm aan de praat te krijgen en krijgt het daarvan erg op de zenuwen. Juffrouw van der Duyn trekt zich blijkbaar niet te veel aan van de situatie en zit met gekruiste benen op de vloer tussen de goodiebags alsof ze zich op een picknick bevindt. Op het andere beeld, van de traphal, is niets te zien. Kan ook niet anders, deze kant van de ondergrondse parking is nog helemaal niet klaar en de afwerking ervan staat pas op de planning voor volgende week. Dat weet hij uit betrouwbare bron. Hij heeft er uit voorzorg toch maar een camera geplaatst, je weet maar nooit. Om dezelfde reden heeft hij recht voor de liften ook een camera geplaatst. De Maestro neemt de muis en switcht naar een tekstbestand dat de kern vormt van wat hij zijn 'project' noemt. De inhoud ervan is nog het best te vergelijken met een plot voor een boek of voor een film. Het is de vrucht van een maand diep nadenken en bevat een doordachte voorspelling van alle mogelijke gebeurtenissen die zich kunnen voordoen. Het is opgebouwd volgens een boomstructuur. Voor elke mogelijke actie of reactie heeft hij verschillende scenario's en plan B's uitgewerkt. Sommige daarvan kan hij nu al afvinken. Bijvoorbeeld de oude werkman vragen om de aanwijzingsborden vroeger weg te halen. Dat was een makkie geweest, dat kan hij nu als beëindigd aanduiden en hij voegt de daad bij het woord. Hij ziet die ouwe rakker toch nooit meer terug dus die kan naar zijn geld fluiten. De chauffeur van de limousine overtuigen om met opzet laattijdig aan te komen is ook geen moeilijke opgave gebleken. Het vlees is nu eenmaal zwak wanneer je jong bent en niet over veel geld

beschikt. Ook afvinken dus. Rustig overloopt hij nog eens de volgende lijnen in het scenario maar in feite is dat niet nodig. Het plan zit helemaal in zijn hoofd. Hij weet dat de periode met de meeste risico nu aanvangt, omdat hij de relatieve veiligheid van zijn kamertje zal moeten verlaten. Maar er is geen andere mogelijkheid, hij moet naar buiten. Iemand anders inhuren om die opdrachten voor hem op te knappen, is geen optie. De jaren in de gevangenis hebben hem geleerd dat je best maar zo weinig mogelijk mensen vertrouwt. Energiek springt hij recht, klapt de Apple MacBook dicht en stapt naar een propvolle sportzak die hij heeft meegebracht. Hij ritst die open en neemt het pistool dat bovenaan ligt. Daarna haalt hij een donkere trui en een vest uit de zak, trekt die allebei aan en steekt het pistool in zijn binnenzak. Nu is hij klaar voor de actie. Hij stapt de kamer uit en vooraleer hij naar beneden gaat, sleurt hij een pallet en enkele brede planken naar de deurholte. Hij zet ze rechtop en barricadeert zo de toegang naar zijn geïmproviseerde hoofdkwartier. Waarschijnlijk is dat overbodig, maar hij voelt zich er toch wat geruster door. Daarna daalt hij de trap af en verlaat ongezien het gebouw. Hij kijkt al uit naar het moment dat hij straks bij zijn terugkeer de beelden kan zien van wat er zich tijdens zijn afwezigheid heeft afgespeeld in de lift.

In de lift, zelfde tijd

In de lift is iedereen, behalve Regina van der Elst, in navolging van Frederik gaan zitten op de metalen vloer. Hans ligt als

enige languit met zijn rug tegen de wand, nog steeds aan het prutsen met de instellingen van zijn smartphone.

‘Verdomme’, vloekt hij ‘het lukt me echt niet, die lift blokkeert compleet alle verbindingen.’ Chloé, die dromerig voor zich uit zit te staren, lijkt door die uitspraak ineens wakker te schieten.

‘Wacht even, nu je dat zegt moet ik aan iets denken. Ik ben ooit naar een zogenaamde ‘Detoxparty’ geweest en daar moesten we onze gsm’s afgeven aan de ingang. Maar natuurlijk waren er daar mensen die vals speelden en een tweede mobieltje mee naar binnen smokkelden.’

‘Ja, en?’, vraagt Hans ongeïnteresseerd.

‘Wel, die telefoons werkten toen niet’, vervolgt ze ‘het is te zeggen, je kon er van alles mee doen maar je had geen bereik. Net zoals hier dus.’

‘Bedoel je dat ze daar de connectie met het netwerk hadden geblokkeerd?’, vraagt Derijke benieuwd. Chloé knikt.

‘Ja, inderdaad. Een vriendin van mij is het gaan vragen aan iemand van de organisatoren en die vertelde haar dat ze daarvoor een speciaal toestel hadden aangekocht.’

‘Hm’, zegt Derijke ‘dat zou kunnen verklaren waarom niemand hier bereik heeft’.

‘Ja, en dat zou ook logisch zijn’, beaamt Hans ‘als dit een spel is, willen ze uiteraard niet dat we de oplossing gaan zoeken via Google.’

Mosona, die zich daarnet langzaam heeft laten zakken tot hij met een klap op zijn omvangrijk achterwerk is terechtgekomen, doet er voorlopig het zwijgen aan toe. Hij heeft dorst en neemt daarom het flesje water uit zijn

goodiebag. Als hij het wil openen, stelt hij vast dat het flesje voorzien is van een kroonkurk. Hij steekt zijn hand in de zak en haalt er een flesopener uit. Daarmee opent hij het flesje en neemt tevreden enkele grote slokken.

‘Ik stel voor dat we voorlopig niet teveel rekenen op die mobiele telefoons’, zegt hij ‘als het echt een spel is, dan moeten we in staat zijn om hier uit te geraken zonder dat we die dingen nodig hebben.’

‘En als het nu eens geen spel is?’, mompelt Frederik vanuit zijn hoekje met zijn hoofd nog steeds verstopt achter zijn armen.

‘Wat bedoel je daarmee?’, vraagt Derijke. Frederik richt zijn hoofd op en kijkt hem aan.

‘Gewoon, wat ik zeg. Stel je nu eens voor dat dit geen spel is, maar dat we hier door iemand opgesloten werden.’ Eerst valt Derijkes mond open en dan begint hij te lachen.

‘Door iemand opgesloten? Waarom zou die dat nu doen?’ Frederik trekt zijn schouders op.

‘Om iets van ons te verkrijgen’, antwoordt hij ‘misschien heeft iemand van ons die persoon iets misdaan en wil hij op deze manier wraak nemen. Weet ik veel.’

‘Dan zou die stem die we daarnet hoorden de stem zijn van de man zijn die ons hier vasthoudt?’, vraagt Chloé met een klein stemmetje.

‘Onzin’, zegt Derijke terwijl hij een wegwerpgebaar maakt ‘dat zou betekenen dat hij ons niet alleen verhindert om te bellen met onze gsm’s, maar dat hij ook de lift heeft geblokkeerd. Dat gaat toch zomaar niet?’

‘Oké’, komt Mosona tussen ‘laat ons even de balans

opmaken. Wat zijn de feiten waarover we beschikken?’ Hij telt mee op de vingers van zijn grote zwarte hand.

‘Eén, de lift is defect. Twee, we kunnen niet bellen met onze telefoons. Drie, we hebben een liedje van Elvis Presley gehoord. En vier, daarna hoorden we de stem van iemand die zei, wat zei die ook alweer? Oh ja, hij verwees naar de eerste zin van dat liedje waarmee hij wou zeggen dat wij hier allemaal in de val zitten. Ben ik nog iets vergeten?’ ‘Ja’, zegt Frederik ‘iets van dat er iemand al wist dat dit ging gebeuren.’

‘Klopt. Wel, dan zijn er volgens mij drie mogelijkheden. Ofwel is dit een flauwe grap, ofwel een spelletje, ofwel is dit bittere ernst. In alle drie de gevallen vind ik dat we kalm moeten blijven en samen rustig alle mogelijkheden overlopen. Moest ik op het werk zijn, zou ik zeggen dat we een strategie moeten bepalen.’

‘Kalm blijven, dat is gemakkelijk gezegd’, kreunt Frederik ‘jij hebt geen claustrofobie’. Hans kijkt hem meewarig aan en richt zich dan tot Mosona.

‘Als het geen spelletje is, zullen we wel snel te weten komen waarom die man ons hier gevangen houdt.’

‘Hoe weet jij dat het een man is?’, pikt Derijke in ‘volgens mij was die stem vervormd.’

‘De manier waarop hij sprak, die lach, ik heb dat eigenlijk geen moment in vraag gesteld’, zegt Hans zelfzeker als altijd.

‘Het maakt toch niet uit of het een man of een vrouw was’, zegt Regina van der Elst op barse toon. ‘We moeten het motief hierachter trachten te vinden, de beweegredenen van deze persoon om ons dit aan te doen. Anders gezegd, we moeten onze vijand leren kennen.’

‘Dus u denkt niet dat dit een spel is?’, vraagt Chloé haar. De oude vrouw wuift dat weg.

‘Dan hadden we nu toch al de opdracht gekregen, samen met enkele tips of raadsels. Niet waar jongeman, zo gaat dat toch?’ Die laatste vraag stelt ze aan Hans en die stemt daar zwijgend mee in.

‘Goed’, zegt Regina van der Elst ‘maak dan even plaats alstublieft.’ Met een voor haar leeftijd verrassende lenigheid gaat ze door de knieën, trekt haar dure kleedje recht en zet zich tussen de rest op de vloer.

‘Het lijkt hier wel een pow wow, zoals bij de Indianen vroeger’, merkt Derijke op. De vrouw negeert zijn opmerking en richt zich tot de vijf anderen.

‘Heeft er iemand een idee waarom we hier vastzitten?’, vraagt ze. Niemand reageert en daarom gaat ze verder.

‘Wie van jullie kent iemand die hiertoe in staat zou zijn? Met andere woorden, iemand die het aandurft om zes mensen van hun vrijheid te beroven.’ Nog steeds komt er geen antwoord.

‘Goed, dan zal ik beginnen.’ Maar voor ze verder kan gaan, klinkt plots het klaterend geluid van een glazen flesje dat op de metalen vloer valt. Iedereen kijkt in de richting van Mosona want hij is het die zijn flesje water heeft laten vallen. Voor hun ogen zakt hij met zijn imposante lijf langzaam maar zeker onderuit tegen de wand van de lift. Chloé gilt als ze merkt dat zijn ogen gesloten zijn en dat er in zijn mondhoeken een laagje schuim verschenen is. Derijke komt het eerst in actie. Hij kruipt haastig naar Mosona en probeert hem weer recht te zetten, maar de man is duidelijk te zwaar

voor hem. Frederik verlaat daarom zijn veilige hoekje en komt hem een handje toesteken. Samen slagen ze erin om Mosona terug in een zittende houding te krijgen. Terwijl Derijke hem zachtjes met zijn hand op de wangen slaagt, neemt Frederik de brede pols van de zwarte man vast om naar een hartslag te voelen. Omdat Derijke geen reactie krijgt, begint hij Mosona door elkaar te schudden. Maar de man lijkt in een diepe slaap verzonken te zijn.

‘Ik voel een hartslag’, zegt Frederik zichtbaar opgelucht.

‘Maar...wat is er gebeurd?’, vraagt Chloé met trillende stem.

‘Meen je dat nu?’, reageert Hans niet begrijpend ‘dat is toch meer dan duidelijk! Er zat iets in dat flesje water dat hij uitgedronken heeft.’ Chloé kijkt naar het lege flesje en naar de vijf goodiebags die in het midden van de lift staan. De zesde goodiebag bevindt zich naast het bewegingloze lichaam van Mosona en is omvergevallen waardoor de inhoud overal verspreid ligt.

‘Heeft iemand hier enige medische kennis?’, vraagt de immer nuchtere Regina van der Elst.

‘Ik heb ooit een EHBO cursus gevolgd, maar dat ging vooral over hoe je iemand in de veiligheidshouding moet leggen, hoe je een shock kan voorkomen enzovoort’, antwoordt Frederik.

‘Heb je toen niets geleerd over vergiftiging?’, wil Hans weten.

‘Vergiftiging? Is hij niet gewoon in slaap gevallen?’, kwam Chloé tussen.

‘Dat schuim op de mond krijg je niet van een slaapmiddel’, antwoordt Hans.

‘Als dat waar is’, zegt Chloé ‘dan moeten we dat gif uit hem krijgen.’